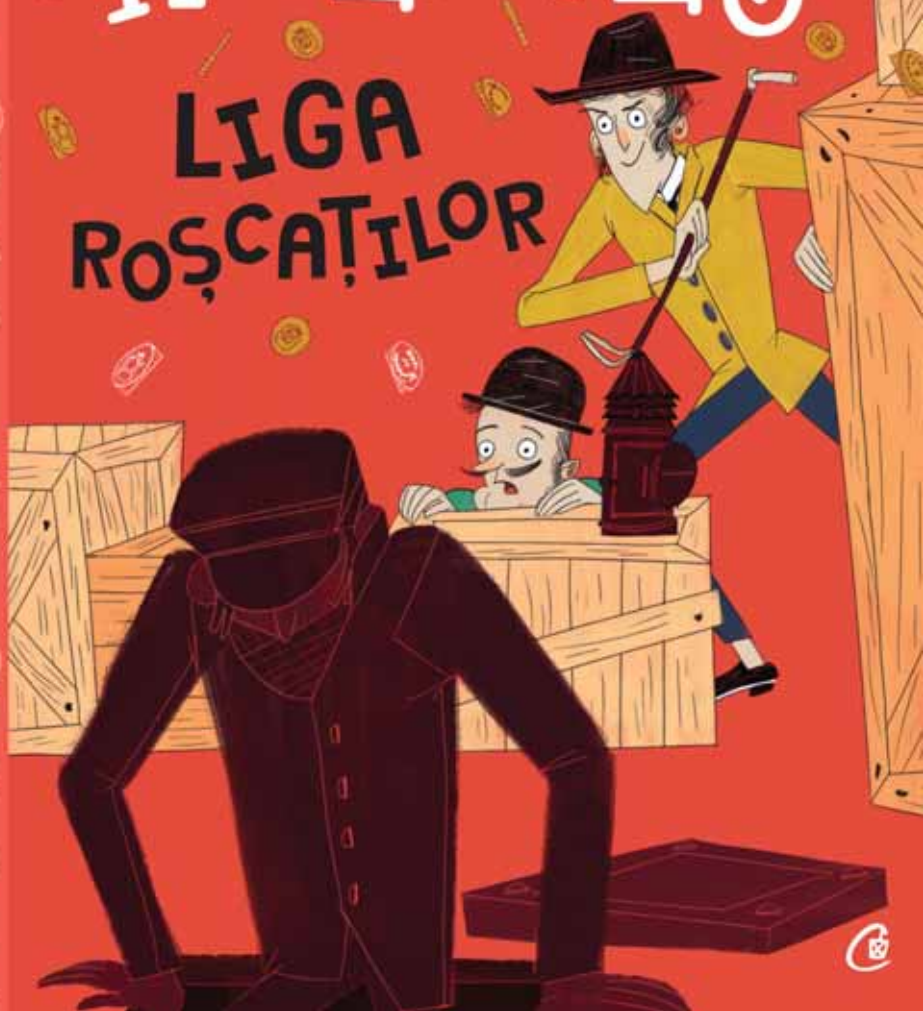
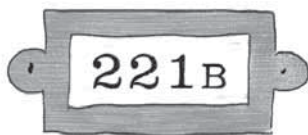


SIR ARTHUR CONAN DOYLE

SHERLOCK HOLMES

LIGA
ROȘCAȚILOR





Într-o zi de toamnă, l-am vizitat pe Sherlock Holmes la vechea noastră locuință din strada Baker. După ce mă căsătorisem, nu mai reușiserăm să ne vedem prea des. El era mereu implicat în diferite cazuri, în timp ce eu eram ocupat cu înființarea cabinetului medical. Deși eram nespus de fericit cu Mary, realizam că îmi lipseau aventurile trăite alături de Holmes. De vreme ce omul uita să mănânce când investiga

un caz, era de la sine înțeles că nu-și amintea să păstreze legătura cu prietenii. Dacă voiam să aflu ce mai făcea, trebuia să îi fac eu o vizită.

Când am intrat în biroul pe care îl împărțisem cândva cu Holmes, nu am putut să nu observ cât de ordonat și dichisit era. Era limpede că doamna Hudson se îngrijise de odăi, căci nu mi-l puteam imagina pe detectiv sinchisindu-se de curățenia locuinței sale.

L-am găsit adâncit într-o conversație cu un domn în vârstă și foarte robust, cu părul de un

roșu-aprins. Mi-am cerut scuze de deranj și eram pe cale de a ieși, când Holmes mă trase în cameră și închise ușa.

– N-ai fi putut să vii într-un moment mai potrivit, dragul meu Watson, îmi spuse Holmes cu căldură.

Se întoarse spre bărbat.



– Domnule Wilson, permiteți-mi să vi-l prezint pe doctorul Watson. Mi-a fost partener și ajutor în multe dintre cele mai de succes cazuri ale mele și n-am dubii că îmi va fi de mare ajutor și în cazul dumneavoastră.



Robustul domn se ridică pe jumătate de pe scaun și își înclină fruntea în chip de salut. Îmi aruncă apoi o scurtă privire curioasă, dar

păru convins de prezentarea făcută de Holmes, așa că se lăsă din nou comod în scaun.

M-am așezat pe canapea și am așteptat să aflu care era misterul pe care domnul roșcat dorea ca Holmes să-l deslușească. Detectivul își împreună vârful degetelor, așa cum făcea deseori când era adâncit în gânduri.

– Știu, dragul meu Watson, că-mi împărtășești dragostea pentru evenimentele care ies din sfera monotonă a vieții de zi cu zi. Ți-ai arătat încântarea față de

bizar, fiind așa dornic să scrii și să înfrumusețezi multe dintre micile mele aventuri.

– Investigațiile tale au prezentat, într-adevăr, un mare interes pentru mine, am spus sincer.

– Sigur îți amintești că am zis deunăzi că viața este de multe ori mai stranie decât orice poate zămisli imaginația.

– Iar eu m-am îndoit.

– Așa e, doctore, dar cu toate acestea, va trebui să-mi împărtășești viziunea, altfel mă voi vedea nevoit să te copleșesc

cu dovezi, până când vei ajunge să-mi dai dreptate. Domnul Jabez Wilson, aici de față, a binevoit să mă caute în această dimineață și să înceapă o poveste care promite să fie una dintre cele mai ciudate pe care le-am auzit în ultima vreme. M-ai auzit spunând că cele mai stranii lucruri sunt foarte des conectate cu cele mai mici infracțiuni. Uneori există dubii dacă acele infracțiuni au fost vreodată comise. Din câte am aflat până acum, mi-e greu să spun dacă în cazul de față este sau nu vorba

despre o infracțiune. Sper, domnule Wilson, că veți avea bunăvoința să spuneți din nou povestea. Vă cer asta nu doar pentru că doctorul Watson nu a auzit-o, dar și pentru că este atât de stranie, încât sunt nerăbdător să aud din nou fiecare detaliu. De obicei reușesc să mă ghidez pe baza cazurilor similare care îmi vin în minte, însă situația de față pare a fi unică.

Clientul voinic își umflă pieptul cu mândrie și scoase din buzunarul interior al sacoului un ziar slinos și mototolit. În timp ce se uita cu

fața plecată la ziarul așezat pe genunchi, l-am analizat atent și am încercat, în stilul lui Holmes, să descifrez personalitatea domnului Wilson în funcție de aspectul său.

Dar n-am descoperit prea multe. Vizitatorul arăta ca un comerciant englez obișnuit. Purta pantaloni



largi, în carouri gri, o redingotă neagră cam murdară și cu nasturii desfăcuți și o vestă ponosită, împodobită cu un lăntișor de care atârna un pătrat de metal. Un joben jerpelit și un palton șifonat și cafeniu cu gulerul de catifea boțit erau așezate pe scaunul de lângă el. În general, nu era nimic remarcabil la acel om, cu excepția părului roșcat aprins și a expresiei de extremă iritare.

Cu ochi ageri, Holmes văzu ce făceam și clătină din cap, zâmbind.

– Dincolo de semnele clare că la un moment dat a făcut muncă fizică, că e francmason, că a fost în China și că în ultima vreme a scris foarte mult, nu pot deduce nimic altceva.

Domnul Jabez Wilson stătea pe scaun, cu degetul pe ziar, dar cu privirea ațintită la Holmes.

– De unde știți aceste lucruri, domnule Holmes? întrebă el. De exemplu, cum de știți că am făcut muncă fizică? E cât se poate de

adevărat, prima mea slujbă a fost ca tâmplar de ambarcațiuni.

– Mâinile dumneavoastră, dragul meu domn. Mâna dreaptă vă este cu aproape o mărime mai mare decât cea stângă. Ați lucrat din greu cu ea, iar mușchii vă sunt mai dezvoltați.

– Ei bine, și francmasoneria?

– În ciuda regulilor stricte ale ordinului din care faceți parte, purtați în piept o broșă cu un arc și un compas.

– Ah, într-adevăr, dar scrisul?